

Дарунок

Блідий світанок в сутінках блукає,
Повіки зачіпаючи мої.
Вікно назустріч ранку відкриваю,
Мене вітають співом солов'ї.

Ступаю в ранок босими ногами,
У росами завітчану траву,
Збираю спрагло неповторні гами,
Бо саме в них по справжньому живу.

Іскринками добра, надії, щастя,
Хвилює душу звабливість ланів.
Вдихаю чебреців п'янке причастя,
І терпкуватий присмак полинів.

Лоскочуть подих трави соковиті,
П'янить магічна сила краси.
Думки ж неначе птахи у блакиті,
Вони нестримно прагнуть висоти.

Хоч час свої великі справи вершить,
Та не збагнути мудрості краси,
Веселку бачу кожен раз як вперше,
І так щоранку бачу цвіт роси.

Я поглядом весь простір обіймаю,
Він розквітає в сонячній вогні.
І як дарунок кожен день приймаю,
Незнаючи, що він несе мені.